

La nit de glòria d'AM

Miquel Àngel Vidal

Introducció / Maria Josep Frau

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

TEATRE
bromera

ACTE I

(Se sent en off la veu del CAMBRER, que apareixerà per la dreta acompanyant MANEL. Aquest va vestit informalment: texans, caçadora i jersei. No sembla la roba més adequada per a l'ambient selecte del local.)

CAMBRER. No, senyor, encara no ha arribat ningú. Vostè és el primer.

MANEL. Però la taula estava reservada per a les nou, no és cert?

CAMBRER. Sí, senyor.

MANEL. I són les nou en punt.

CAMBRER. En punt, senyor.

MANEL. Bé, doncs, esperaré.

CAMBRER. Molt bé senyor. *(Li ofereix la cadira de cap de taula, enfront dels espectadors; MANEL s'hi asseu.)*

Desitja prendre alguna cosa el senyor mentre espera?

MANEL. No, gràcies.

CAMBRER. D'acord, senyor. *(Es retira per la dreta.)*

(MANEL es queda sol, assegut. Mira cap a tots els costats i bufa. Llavors, es treu la caçadora i la col·loca al respall de la cadira. Treu unes ulleres de

la butxaca de la caçadora i se les calça. Examina els coberts un per un i torna a bufar. Quan ho ha fet, es lleva les ulleres i les estotja. LLORENÇ, un home alt, elegant, ben vestit, amb els cabells engominats, apareix per la dreta. Du una copa a la mà: beu un Dry Martini.)

LLORENÇ. Bon vespre.

MANEL. *(Que no l'havia vist entrar, sorprès.)* Bon vespre.

LLORENÇ. No sé si m'he errat. Vostè...

MANEL. No em coneixes, Llorenç?

LLORENÇ. Manel? Manel Fuster?

MANEL. Sí, home. *(S'aixeca i encaixen la mà.)*

LLORENÇ. Vaja quin canvi... Et veig més, més... No sé.

Fas bon aspecte.

MANEL. Tu també, tan impecablement vestit. Sembla que les coses et van bastant bé.

LLORENÇ. No em puc queixar. *(S'asseuen: MANEL en el lloc que ocupava i LLORENÇ a la seva dreta deixant enmig un lloc buit. LLORENÇ beu un glop llarg i llavors deixa la copa sobre la taula. Anirà bevent durant tota la conversa.)*

MANEL. Vint anys!

LLORENÇ. Què?

MANEL. Que fa vint anys que acabarem COU i, des d'aleshores ençà, no ens havíem tornat a veure.

LLORENÇ. Tampoc no en té res, d'estrany. Jo vaig estudiar la carrera a Barcelona i llavors, en muntar l'empresa, he viscut durant llargs períodes a l'estranger.

MANEL. Tens una empresa?
LLORENÇ. Sí, d'informàtica.
MANEL. Vaja. Suposo que deus estar muntat en el dòlar.
LLORENÇ. No em puc queixar. I tu?
MANEL. Sóc mestre d'escola.
LLORENÇ. Però no volies ser escriptor? No anares a Madrid a estudiar periodisme?
MANEL. Sí, però no em va agradar. Vaig tornar i vaig acabar fent magisteri.
LLORENÇ. I dels altres?
MANEL. Què?
LLORENÇ. Dels companys de classe... En saps res? Els has vist?
MANEL. No. Només sé que na Carme va deixar els estudis i es va casar.
LLORENÇ. La seva única ambició era trobar marit i es veu que ho aconseguí.
MANEL. I tu?
LLORENÇ. Jo?
MANEL. T'has casat?
LLORENÇ. No. M'agrada més anar a lloure. El matrimoni ferma massa.
MANEL. Conta-m'ho a mi.
LLORENÇ. Així que tu sí que t'has casat.
MANEL. Fa dotze anys. Tinc dos fills.
LLORENÇ. Mascles?
MANEL. Nin i nina. *(Fica la mà a la caçadora i agafa la cartera d'un butxacó. De dins treu una foto i la hi mostra.)* En Joan té vuit anys i na Marina, cinc.

LLORENÇ. (*Sense fer-ne massa cas.*) Són macos. Suposo que estàs ben entretingut.

MANEL. I tant! Els fills et donen moltes alegries, però també molta feina.

LLORENÇ. M'ho imagino.

MANEL. (*Després d'amagar la foto i la cartera.*) I tu, has tingut contacte amb algú?

LLORENÇ. De la classe?

MANEL. Sí, clar.

LLORENÇ. No, jo amb aquesta vida que faig tampoc no he vist ningú des que deixàrem el col·legi.

MANEL. Saps quants serem?

LLORENÇ. Ni idea.

MANEL. Quan em trucà n'Arnau, ni me'n recordava.

LLORENÇ. De què?

MANEL. Del viatge d'estudis a Londres.

LLORENÇ. Ah, el famós viatge...

MANEL. Quan n'Arnau em va dir que en el viatge prometérem que ens veuríem al cap de vint anys per saber què havia estat de les nostres vides i que ara fa vint anys justs d'aquella promesa, em pensava que feia broma. Ni em recordava del fet.

LLORENÇ. Jo també ho havia oblidat.

MANEL. M'estranya que n'Arnau ho recordés.

LLORENÇ. T'estranya? Ens deu voler fregar per la cara com ha triomfat en la vida. Sempre es va creure el millor de tots nosaltres.

MANEL. En tenia motiu.

LLORENÇ. Potser el temps l'haurà posat al seu lloc.

MANEL. Pot ser, però el fet de triar aquest restaurant ja em sembla simptomàtic. Jo hauria preferit que n'hagués escollit un altre.

LLORENÇ. Per què?

MANEL. Perquè és un dels més cars de la ciutat. Sopar aquí ens costarà un ull de la cara.

LLORENÇ. Veig que segueixes tan garrepa com sempre.

MANEL. A mi els doblers no em plouen del cel.

LLORENÇ. A mi tampoc. Faig molta feina per guanyar-los.

MANEL. (*Que prefereix no parlar de doblers.*) Saps quants fórem els qui anàrem al viatge d'estudis a Londres?

LLORENÇ. Crec que deu.

MANEL. Sí, deu. Ara ho recordo.

LLORENÇ. Suposo que n'Arnau no haurà pogut aconseguir reunir-nos a tots.

MANEL. No. De fet, és impossible. En Lluís Servera és mort. Ho sabies?

LLORENÇ. Sí.

MANEL. Sols tenia dinou anys.

LLORENÇ. Totes les morts prematures són terribles i aquesta, per les circumstàncies, encara més.

MANEL. Voldràs creure que vaig ser l'únic de la classe que vaig anar al funeral?

LLORENÇ. L'únic?

MANEL. Sí.

LLORENÇ. Jo era a Barcelona estudiant quan va ocórrer la desgràcia. De fet, no ho vaig saber fins temps després. Un cap de setmana que vaig tornar, algú em va dir que

ja feia devers un mes que havia mort... I vols dir que Arnau, tan bons amics com eren, no hi assistí?

MANEL. No. Ja et dic que dels companys només hi vaig anar jo.

LLORENÇ. Sí que és estrany.

MANEL. Una mica, sí.

LLORENÇ. I dels altres, suposo que en Porky no vindrà.

MANEL. En Porky?

LLORENÇ. En Gregori Puig... Aquella bola de greix...

Maleït llepaculs! Encara em recordo del dia que la professora de castellà ens va muntar aquell xou...

(MANEL el mira amb cara de no saber a qui es refereix.)

Sí, aquella professora que sempre duia uns escots tan provocatius i estava tan bona... La de castellà...

MANEL. Amàlia?

LLORENÇ. Això, Amàlia. Amàlia Campos. Un dia va interceptar un dels missatges habituals a les seves classes:

un dibuix obscè, en el qual se la veia a ella amb una descomunal verga dins la boca i un peu ben explícit: «La Menjapolles». Te'n recordes ara?

MANEL. Ah sí, hi va haver un bon merder. Qui havia fet el dibuix? N'Arnau?

LLORENÇ. Sí. Ella va anar a cercar el director. Ens castigà, a tots els de la classe, a romandre cada dia una hora més al centre fins que sortís el culpable.

MANEL. I com es va saber que fou n'Arnau?

LLORENÇ. En Porky anà al despatx del director i li contà tot el que s'havia esdevingut fil per randa. Van expulsar n'Arnau tres dies.

MANEL. Sí, ara ho recordo...

(CARME, una dona madura i atractiva, que porta un vestit lleuger, elegant i discret, i els cabells recollits en un monyo, ha entrat sense que la veiessin i sent la conversa.)

LLORENÇ. La Menjapolles... Què se'n deu haver fet?

MANEL. Deu ser una vella amargada. No crec que estigui ja per a mostrar l'escot.

LLORENÇ. *(Beu el darrer glop del Dry Martini.)* Les palles que em vaig fer pensant en ella...

CARME. *(Avança cap a ells.)* Ehem.... Hola, de qui parleu?

LLORENÇ. Ah, hola... Carme. *(Es posa vermell i intenta dissimular.)* No, res... Els records que ens fan desbarbar una mica.

MANEL. Hola, Carme, com estàs?

CARME. Jo, bé, i vosaltres?

MANEL. Bé. *(S'aixeca i fa dues besades a CARME, una a cada galta. Llavors ho fa LLORENÇ. S'asseuen. CARME al mig, a la cadira que quedava buida, i els altres dos ocupant el mateix lloc d'abans.)* Precisament fa una estona li contava, a Llorenç, que t'has casat i que tens dos fills, no és així?

CARME. Tres.

MANEL. Tres?

CARME. L'any passat vaig tenir una nina. Tu en tens dos, veritat?

MANEL. Sí.

CARME. I tu, Llorenç?

LLORENÇ. He quedat fadrí. Duc una vida massa ocupada per tenir família.

CARME. Doncs no saps el que et perds.

LLORENÇ. Si tu ho dius.

(Entra el CAMBRER amb un feix de cartes entre les mans. Els tres, en veure'l apareixer, queden callats.)

CAMBRER. Aquí els porto les cartes per si ho volen anar pensant mentre arriben els altres. Desitgen beure alguna cosa mentre esperen?

LLORENÇ. Sí, dugui'm un altre Dry Martini.

CARME. A mi, una cola *light*.

(MANEL sembla no decidir-se sobre què ha de fer.)

CAMBRER. *(A MANEL.)* I vostè, senyor?

MANEL. Bé, dugui'm una cervesa.

CARME. Nacional o d'importació?

MANEL. Nacional.

CAMBRER. Molt bé, senyor. *(Agafa la copa buida de la taula i marxa per la dreta.)*

LLORENÇ. *(A CARME.)* Així que vols conservar la línia.

CARME. Procuo estar bé. Aquest hivern m'he engreixat una mica. Em sobren uns quilos.

LLORENÇ. Però què dius? Si estàs magnífica. No ho trobes, Manel?

MANEL. Sí, estàs molt bé.

CARME. Gràcies.

LLORENÇ. Practiques cap esport?

CARME. Jugo a pàdel dos o tres cops a la setmana.

LLORENÇ. No ho he provat, això del pàdel. Em vaig apuntar a un club de golf fa una pila d'anys, però la veritat és que mai no trobo temps per a jugar-hi. Tinc els pals pràcticament sense estrenar.

CARME. I tu, Manel, fas esport?

MANEL. No. Ni pàdel ni golf ni res que s'hi assembli. Ja sabeu que de jove mai no vaig ser bo per als esports.

I ara tampoc no m'atreuen gaire.

CARME. I la poesia?

MANEL. La poesia?

CARME. Segueixes escrivint poemes?

MANEL. No. Vaig deixar d'escriure fa molts d'anys.

CARME. No ho entenc. El que escrivies era molt bo.

MANEL. Era una porqueria.

CARME. No has de ser tan dur amb tu mateix.

MANEL. No sóc dur, sóc realista.

CARME. Doncs jo crec que els teus poemes tenien molt de sentiment.

MANEL. Només amb sentiment no s'escriuen bons poemes.

CARME. És cert, però hi havia alguna cosa que els feia especials.

MANEL. Especials? Has errat l'adjectiu: eren dolents. Dolents i punt.

CARME. No hi estic d'acord. De fet, més d'una vegada llegint Ricard Pons he pensat que teniu algunes semblances.

MANEL. Ricard Pons, el famós escriptor?

CARME. Sí.

MANEL. No sé quines semblances hi pots haver vist, però la diferència és evident: ell és un autor d'un prestigi enorme i jo vaig deixar d'escriure fa molt de temps.

CARME. Però el talent...

MANEL. No insisteixis, Carme, per favor. És una porta que vaig decidir tancar anys enrere. Prefereixo no parlar-ne més.

CARME. Com tu vulguis.

(Es fa un silenci incòmode.)

LLORENÇ. *(A CARME, per reiniciar la conversa.)* I on fas feina?

CARME: No en faig.

LLORENÇ: No?

CARME. Els primers anys de matrimoni vaig treballar en una agència de viatges, però llavors en tenir els nins, el meu marit i jo decidírem que era millor que em dediquéssim a la família, i així ho he fet.

LLORENÇ. I no et sembla una vida una mica limitada?

CARME. *(Mentre diu això, mira MANEL.)* En absolut. Em sento feliç amb la meua vida. He pogut dedicar-me intensament al meu marit i als meus fills.

MANEL. Però recordo que tu deies que les dones que no fan feina perden la independència econòmica i, per tant, la personal.

CARME. Quan ets jove dius moltes coses fruit de la irreflexió i el desconeixement.

MANEL. També dius moltes veritats.

CARME. Veritats? El que tenen els joves és una visió falsa i idealitzada de la vida. És l'experiència la que et mostra quin és el camí correcte.

MANEL. I el camí correcte és sacrificar-te per la família.

CARME. No. És tenir-ne cura.

MANEL. I on quedes tu?

CARME. Al seu costat, sempre al seu costat.

MANEL. Sense cap rellevància?

CARME. Sí, la que em proporciona ser esposa i mare.

(El CAMBRER entra i tornen a callar. Romanen en silenci mentre serveix les copes.)

CAMBRER. *(En acabar.)* Volen alguna cosa més els senyors?

LLORENÇ. No, gràcies. *(Quan el CAMBRER marxa, s'empassa un bon glop de Dry Martini. Mentre els altres gairebé no tastaran les begudes, ell beurà un glop rere l'altre. A CARME.)* Saps quants serem?

CARME. No. Només sé que també vindran na Sara i n'Arnau.

LLORENÇ. Na Sara? *(Interessat.)* Segur?

CARME. Sí. Ahir ens trucàrem i em va dir que no s'ho perdria per res del món.

LLORENÇ. Et va dir si tenia ganes de veure algú en especial?